

Ryc. 9. Schematyczna mapa tektoniczna Europy środkowej (wg S. Mazura i in., 2017 – zmodyfikowana)

BV – blok Brunovistulia, CDF – front deformacji waryscyjskich na kratonie wschodnioeuropejskim, GF – uskoki Grójca, ŁB – blok łysogórski, MM – blok małopolski, MS – uskoki ramzowski, STZ–TTS – strefa Teisseyre’a–Tornquista, VDF – front orogenu waryscyjskiego, obszar pasiasty – kraton, na którym zachodziły nieorogogeniczne ruchy waryscyjskie lub struktury waryscyjskie są na niego nasunięte

W tym też sensie autor uznaje, że kraton wschodnioeuropejski również na południu Ukrainy sięga obecnie nie po nasunięcie karpackie, lecz aż po rozłam ograniczający od południa pieniński pas skałkowy oraz orogen alpejski południowego Krymu, a w jego obrębie znajduje się również płyta scytyjska, zaliczana do platformy paleozoicznej. Oznacza to jednocześnie, że na obszarze Europy środkowej na kratonie wschodnioeuropejskim zalega nasunięty na niego orogen waryscyjski, będący wraz z jego przedpołem, sięgającym do linii T–T, podłożem tzw. platformy paleozoicznej nałożonej na kraton. Na obszarze Wielkiej Brytanii natomiast mamy do czynienia z sytuacją, gdzie do kratonu wschodnioeuropejskiego został włączony element obcy – fragment kontynentu laurentyjskiego – co nastąpiło w starszym paleozoiku, a fragment ten pozostał elementem kontynentu europejskiego po ryftogenezie otwierającej Ocean Atlantycki. Na południu na kraton wschodnioeuropejski nasunięte zostały płaszczowiny Karpat zewnętrznych.

Główne terrany – składowe fundamentu kratonu

Fundament kratonu wschodnioeuropejskiego nie jest jednorodny i składa się z kilku głównych terranów, które w różnym czasie zderzyły się ze sobą,